

přikázání sporu jinému soudu a aby se tím vyhnul přerušení zahájeného řízení. Nemíní-li se však žalobce podrobiti soudnímu rozhodnutí o námitce soudní nepříslušnosti, nemá mu přijíti k dobru ulehčené řízení. Tím má v pravdě býti vykonáván jakýsi tlak na žalobce, jenž má vésti k odstranění sporů o nepříslušnost soudní. Z toho vidno, že žalobce musí učiniti návrh na přikázání dříve, než soudce o námitce nepříslušnosti rozhodne. Později učiněný návrh dlužno odmítnouti jako nepřipustný. Správně tedy rekursní soud rozhodl tento případ dle intencí zákonodárce, zjevných z osnovy novely o ulehčení soudům, a nebylo proto lze bezdůvodnému dovolacímu rekursu přiznati úspěchu.

Čís. 1753.

Procesní soud první stolice jest kdykoli v oprávněně opravitel sám od sebe znění písemného rozsudku, pokud se nekryje s rozsudkem ústně prohlášeným.

(Rozh. ze dne 4. července 1922, R I 757/22.)

Ve sporu, jímž Rudolf K. domáhal se na Oskaru M-ovi dodání žoků, přistoupila k žalovanému firma T. jako vedlejší intervenientka. Ku konci líčení v první stolici vstoupila firma T. místo žalovaného do sporu, a když zástupce žalovaného žalobní nárok uznal, vynesl první soudce ústně rozsudek, jímž — jak stvrdil ve své pozdější zprávě — uznal vedlejší intervenientku firmu T., jež vstoupila místo žalovaného ve spor, povinnou, dodati sporné žoky. V písemném vyhotovení rozsudku však scházel do datek: »která na místo žalovaného ve spor vstoupila«. První soudce pak usnesením rozsudek v tomto směru doplnil. Rekursní soud doplňující usnesení zrušil. Důvody: Ve sporu, který zahájil žalobce proti žalovanému, přistoupila společnost T. jako vedlejší intervenientka k žalovanému a, když věc při líčení dne 24. února 1922 zrála k rozhodnutí, prohlásil soud první stolice za souhlasu stran usnesení, že vedlejší intervenientka vstupuje na místo žalovaného do sporu; když pak na to zástupce žalované strany nárok žalobní uznal, odsoudil první soudce žalovaného dle žádosti žalobní. Protokol dotýčný ze dne 24. února 1922 nevystihuje dosti jasně a věcně projev, k němuž mezi stranami ohledně vedlejší intervenientky došlo, a jen obsah protokolu dává tušiti, že asi vedlejší intervenientka vstoupila za souhlasu stran na místo žalovaného do sporu. Pak ale nebylo usnesení vůbec třeba, poněvadž, souhlasí-li obě strany, by vedlejší intervenient vstoupil místo jedné z nich do sporu, jde o změnu žaloby v subjektivním slova smyslu (§§ 20, 234 a 235 c. ř. s.), a takovouto souhlasnou změnu žaloby mohou strany provést vždy i bez souhlasu a usnesení soudu. Tak-li se věci mají, pak měl rozsudek prvního soudce zníti proti vedlejší intervenientce, jež místo žalovaného do sporu vstoupila. (Soudce první v odporu s předpisem § 417 odstavec druhý c. ř. s. v rozsudku ani stran rozepře jménem neuvádí, ani nevyznačuje nastalé změny žaloby.) To se nestalo, neboť z toho, že soudce první prohlásil dle obsahu protokolu ze dne 24. února 1922 rozsudek dle žádosti žalobní a že mluví v rozsudku jen o žalovaném, nutno právem usuzovati, a stížnost to také vytýká — že nebyla odsouzena společnost T., jež místo původního žalovaného Osvalda M-a do sporu vstoupila, nýbrž

tento. Ač rozsudek tento byl prohlášen v přítomnosti stran a jim ještě v písemném vyhotovení doručen (§ 416 čís. 3 c. ř. s.) — nevzala jej žádná strana v odpor. Za tohoto stavu věci nebyl však soud prvě stolice oprávněn rozsudek, ústně prohlášený, po rozumu ustanovení § 419 c. ř. s. opravovati a dávat mu jiné znění, než měl při ústním prohlášení, neboť, jakmile rozsudek prohlásil, byl naň vázán (§ 416 čís. 2 c. ř. s.) a v případě tomto nešlo ani o pouhou opravu chyby ve psaní ani o očividnou nesprávnost, která předpokládá, že jde o pouhý omyl, a že se do výroku rozsudku dostalo něco, čeho soudce nezamýšlel, při čemž se arcifonen omyl musí podávati z celé souvislosti a jmenovitě z důvodů rozsudku. Právem proto brojí stěžovatelka proti usnesení, jež pod rouškou opravy provádí v rozsudku podstatnou změnu ohledně stran, která se s pojmem opravy dle § 419 c. ř. s. naprosto srovnati nedá, a již se postižená strana mohla domáhati jen opravným prostředkem proti pochybenému rozsudku.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dle § 416 odstavec druhý c. ř. s. jest soud na své rozhodnutí vázán, jakmile jest prohlášeno, a lze dle § 431 c. ř. s. a § 126 odstavec třetí j. ř. za rozsudek jen to považovati, co jako rozsudek bylo prohlášeno. To platí tím spíše, když se jedná o rozsudek dle uznání (§ 416 odstavec třetí c. ř. s. ve znění upraveném čl. VI. čís. 21 cís. nař. ze dne 1. června 1914, čís. 118, ř. z.). Stvrdil-li tedy první soudce ve své zprávě ze dne 13. června 1922, že rozsudek v přítomnosti stran ústně prohlásil v ten rozum, že jest povinna vedlejší intervenientka firma T., která na místo žalovaného ve spor vstoupila, straně žalující vrátiti žoky, v rozsudku blíže označené, anebo zaplatiti 4080 Kč s úroky a útratami, v rozsudku uvedenými, jest zjevno, že písemné vyhotovení rozsudku, jehož doručení strany dle zprávy žádaly, kteréž odsuzuje žalovaného k těmž plnění, se nekryje se zněním rozsudku, ústně prohlášeného, a že tedy právem soud procesní dle § 419 c. ř. s. písemné vyhotovení rozsudku dodatečně opravil tak, aby se se zněním ústně předneseného rozsudku shodovalo. Oprava se měla ovšem státi na vyhotoveních od stran vyžádaných (§ 422 c. ř. s.), což dodatečně se staniž. Okolnost, že rozsudek mezitím se právoplatným stal, na věci ničeho nemění, neboť právoplatným se stal pouze ústně prohlášený rozsudek a oprava rozsudku po právoplatnosti zákonem vyloučena není, naopak v každé době z moci úřední provedena býti má. Jednalo se tedy o očividnou nesprávnost vyhotovení rozsudku, odporující znění rozsudku ústně prohlášeného a proto bylo použití § 419 c. ř. s. plně odůvodněno.

Čís. 1754.

I šatstvo může býti »jměním« ve smyslu § 99 i. n., pokud ho majitel nezbytně nepotřebuje k osobní potřebě.

(Rozh. ze dne 4. července 1922, R I 763/22.)